

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 czerwca 2006 r. – Komisja przeciwko Finlandii

(Sprawa C-249/05)

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuły 28 WE i 49 WE – Szósta dyrektywa VAT – Artykuły 21 i 22 – Obowiązek ustanowienia przez podatnika mającego stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim innego niż to, w którym dokonuje czynności podlegających opodatkowaniu, przedstawiciela podatkowego, który nie jest bezpośrednio zobowiązany do zapłaty podatku VAT

Postanowienia podatkowe – Harmonizacja ustawodawstw – Podatki obrotowe – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Osoby odpowiedzialne za zapłatę podatku (dyrektywa Rady 77/388, art. 21 i 22) (por. pkt 56 i sentencja)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie art. 28 WE i 49 WE oraz art. 21 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1) – Ustawodawstwo krajowe zobowiązuje podatnika niemającego stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w kraju, który jednak dokonuje tam czynności podlegających opodatkowaniu, do ustanowienia przedstawiciela podatkowego, który nie jest bezpośrednio zobowiązany do zapłaty podatku.

Sentencja

Wprowadzając obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatkowego przez podatnika niemającego stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii, który jednak dokonuje tam czynności podlegających opodatkowaniu i który ma stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, z którym Republika Finlandii zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy w sądownictwie w odniesieniu do podatków pośrednich, którego zakres zastosowania odpowiada zakresowi zastosowania dyrektywy Rady 76/308/EWG w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń wynikających z operacji budżetowych czy systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz rolniczych opłat wyrównawczych i opłat celnych, zmienionej dyrektywą Rady 2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. i rozporządzeniem Rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej i uchylając poprzednie rozporządzenie (EWG) nr 218/92, Republika Finlandii uchybia zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 21 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych –

wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku,
zmienionej przez dyrektywę Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r.

Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.